

Kommunalbestyrelsen vælger, skal være et Medlem af dets egen Midte. Det anser jeg for ganske overflødig at slaa fast, og jeg kan heller ikke se, at ikke en Mand udenfor Raadet lige saa vel kunde gøre det, som her skal varetages. Det er vist ikke særlig begrundet her i Salen, men i Udvalget er der sagt, at det var rart at have en Mand, som var vant til Regnskabsvæsen og deslige. Men en saadan kan ogsaa findes udenfor Kommuneraadet. Det forekommer mig ikke, at der er nogen særlig Grund til her at drage Grænser for Valgrettens Anvendelse. Derimod synes det mig rigtigt nok, at naar man er klar over, at Kvinderne bør være med, skal man ogsaa sige det i Loven, og at det maa være en Forbedring, at det bliver sagt. Nu har man imidlertid imod dette gjort den Indvending, at man ikke samtidig kan have Forholdstalsvalg og sige, at en af dem, der vælges, skal være en Kvinde. Jeg anser ikke denne Indvending for rigtig, men jeg har taget Hensyn dertil med mit subsidiære Ændringsforslag, hvori der foreslaas, at der skal være mindst een Kvinde i Værgeraadet, men hvor der ikke nævnes noget om Forholdstalsvalg. Der har i Udvalget fra min og ogsaa fra anden Side været fremsat Ønske om, at der ogsaa i Overværgeraadet skulde sidde en Kvinde, og at der ligeledes paa Overinspektørens Kontor skulde være mindst een Kvinde. Det have vi ikke fastholdt, men jeg tror for øvrigt, at den ærede fungerende Ordfører (S. Sørensen) vil give mig Ret i, at Udvalgets Tanke i det hele taget gaar i den Retning.

Mit næste Ændringsforslag er et lille Underændringsforslag, som gaar ud paa, at i Udvalgets Ændringsforlag under Nr. 12 Ordene: „Hjælp af Kommunekassen i den Anledning har ikke Fattighjælps Følger“ udgaa. Hele Udvalget er enig om, at naar det er et fattigt Hjem, og dette er Grunden til de daarlige Forhold, skal man se at skaffe dette Hjem den nødvendige økonomiske Understøttelse. Vi ere ogsaa enige om, at man først og fremmest skal tænke paa at skaffe den udenfor Fattigvæsenet, altsaa af den fri Fattiggasse, og i København maa noget tilsvarende hertil blive Understøttelsesforeningen. Men i det Tilfælde, at man maa gaa til Understøttelse af Kommunens Kasse, forekommer det mig, at det vilde være principstridigt her at give en Regel for visse Hjem, som i det store og hele blive de daarlige Hjem. Det bliver et Privilegium for fattige og daarlige Hjem i Modsætning til

fattige og gode Hjem, at der til de førstnævnte gives Understøttelse, som ikke er Fattighjælp, medens mere samvittighedsfulde Forældre, som ikke ville lade det komme dertil, at deres Børn lide Nød, men paakalde offentlig Understøttelse, før det kommer saa vidt, ere nødte til at modtage denne paa de almindelige Vilkaar. Naa, Sagen er jo ikke stor, og jeg staa ene med mit Forslag; jeg skal derfor ikke gaa videre ind paa en Begrundelse deraf.

Jeg kommer derefter til de Ændringsforslag, som ere stillede af mig i Forbindelse med det ærede Medlem for Skanderborg Amts 3die Valgkreds (Laust Jensen). Det er efter min Mening et ret vigtigt Spørgsmaal, de omhandle. Forholdet er det, at det nu er en administrativ Sag at tage Børnene fra Forældrene, men det er vor Opfattelse, at naar man under og efter Grundloven skrider til en ny Ordning af disse Forhold, bør man henlægge det til Domsmagten i sidste Instans at afgøre, om Forældre skulle miste deres Børn. Det er en Indgriben i Borgernes Velfærdsanliggender, og den almindelige Grundsætning om Magtens Deling, der er udtrykt i Grundlovens Bestemmelse om, at Forvaltningen og Domsmagten skulle være adskilte, maa her føre til, at den Magt, som skal administrere, i Forholdet, altsaa Værgeraad og Overværgeraad, ikke skal være den samme, der skal sidde og afgøre, om Samfundet har Ret til at tage Børnene fra Forældrene. Det er i Virkeligheden en Tilsidesættelse af den Retsbeskyttelse, som man ellers giver Borgerne i vigtige og ogsaa meget vigtige Forhold, naar man i dette Forhold vil unddrage det fra Domstolens Afgørelse, om Forældre have Ret til at beholde deres Børn. Vi have nu imidlertid som et Slags Kompromisforslag, der paa et Tidspunkt syntes at ville finde Støtte hos hele Udvalget, nøjedes med at stille Forslag om, at Højesteret indsættes som endelig Instans i de Tilfælde, hvor Afgørelsen ved Overværgeraadet er gaaet Forældrene imod, altsaa hvor Overværgeraadet har bestemt, at et Barn skal tages fra Forældrene. I saadanne Tilfælde mene vi, at Forældrene maa have Ret til at faa Spørgsmaalet indanket for Højesteret. Det vil ikke gribe forstyrrende ind i Samfundsopdragelsen, den kan straks tage sin Begyndelse, thi, som et andet Ændringsforslag udtrykker det: „Indankes Overværgeraadets Beslutning for Højesteret, afgør Overværgeraadet, om Barnets Anbringelse udenfor Hjemmet kan udsættes, indtil Højesteretsdom er afsagt.“ Men For-